

Landsbygds- och
infrastrukturdepartementet

Betänkandet SOU 2025:32 Vissa förändringar av jaktlagstiftningen (LI 2025/00742)

Sammanfattning

Kammarrätten motsätter sig

- bedömningen i fråga om stöd i rättsordningen för försöks-
verksamhet med flerartsförvaltning (avsnitt 5.5)
- bedömningen i rutan "Jaktsabotage kan motverkas genom statistik,
samverkan och sekretess" i avsnitt 8.4.2.
- förslaget till ny bestämmelse till skydd för uppgift om enskild i
ärenden om jakt på varg (avsnitt 9.7)

Därutöver efterfrågar kammarrätten förtydliganden av bedömningen och
skälen i avsnittet Skyddsjakts förhållande till annan jakt (4.2.2). Kammar-
rätten har vidare några synpunkter på författningsförslagen.

I övrigt instämmer kammarrätten i förslagen och bedömningarna i be-
tänkandet.

Förslag till lag om ändring i jaktlagen (1.1)

12 §

I tredje stycket förefaller ordet "fallet" saknas mellan orden "enskilda" och
"besluta".

24 §

Den föreslagna ändrade lydelsen av första stycket ligger i och för sig nära den
nu gällande. Den framstår likväl som alltför oprecis för att tjäna som be-
myndigande. Kammarrätten noterar vidare att 32 a § jaktförordningen inne-
håller ordet "forskningsändamål". Om det är forskningsändamål som avses
med den föreslagna ändrade lydelsen av första stycket, bör den formu-
leringen användas i stället så att språkbruket i författningarna blir konse-
kvent.

Den föreslagna ändrade lydelsen av andra stycket väcker samma fun-
deringar. I konsekvensens namn skulle formuleringen "för viltförvaltnings-
ändamål" kunna vara ett alternativ.

Förslag till lag om ändring i lagen om Sveriges ekonomiska zon (1.2)

4§

Bestämmelsen har redan i utgångsläget en olycklig lagteknisk utformning. Kammarrätten föreslår att bestämmelse arbetas om när den ändå behöver justeras. Den skulle i så fall kunna utformas enligt följande.

I Sveriges ekonomiska zon gäller

1. fiskelagen (1993:787) i fråga om fiske,
2. jaktlagen (1987:259) i fråga om jakt, och
3. lagen (1966:314) om kontinentalsockeln i fråga om rätten att utforska kontinentalsockeln och utvinna dess naturtillgångar i zonen.”

Förslag till förordning om ändring i jaktförordningen (1.5)

32 §

Se kammarrättens synpunkter på förslagen till ändringar i 24 § jaktlagen. I konsekvensens namn skulle även här formuleringen ”för viltförvaltningsändamål” kunna vara ett alternativ.

Skyddsjaktens förhållande till annan jakt (4.2.2)

Bedömningen och skälen för bedömningen skulle enligt kammarrättens mening tjäna på att förtydligas. Det är för kammarrätten något oklart vad bedömningen och skälen närmare ger uttryck för.

Nya regler som förenklar möjligheterna till skyddsjakt ska införas (4.2.3)

Kammarrätten instämmer i förslaget. Det som föreslås kommer sannolikt att underlätta tillämpningen av regelverket och öka förutsebarheten vid beslut om skyddsjakt.

Bilaga 5 ska förtydligas (4.3.2)

Kammarrätten instämmer i förslaget. Det som föreslås kommer sannolikt att underlätta tillämpningen av regelverket och öka förutsebarheten vid beslut som aktualiserar frågor om förbjudna jaktmedel och -metoder.

Det behövs inget ytterligare stöd i rättsordningen för en försöksverksamhet med flerartsförvaltning (5.5)

Kammarrätten motsätter sig bedömningen.

Med hänsyn till det utredningen redogör för i kapitel 5, särskilt i avsnitt 5.5.3, är skälen för bedömningen i avsnitt 5.5 inte tillräckligt övertygande. Om myndigheternas roll på området framstår som oklar, bör enligt kammarrättens mening området regleras bl.a. med bestämmelser som tydliggör med vilket författningsstöd myndigheter agerar på området.

Är områdesavgiften en skatt eller en betungande avgift (6.4.4)

Kammarrätten instämmer i bedömningen. Kammarrätten anser vid en sammantagen bedömning, särskilt med beaktande av att motprestationen är kollektiv och indirekt, att områdesavgiften bör betraktas som en skatt.

Åtgärder för att förhindra jaktsabotage (8.4.2)

Kammarrätten motsätter sig bedömningen i rutan ”Jaktsabotage kan motverkas genom statistik, samverkan och sekretess”.

Det utredningen anger vad gäller den begränsade förekomsten av jakt-sabotage och frånvaron av betydande konsekvenser talar snarar emot behovet av sådana åtgärder utredningen bedömer som rimliga. Mot denna bakgrund saknar kammarrätten ett utförligt resonemang om det proportionerliga i att ett system bör införas hos Polismyndigheten för att följa brott vars motiv har varit att störa eller hindra att jakt genomförs.

En ny bestämmelse till skydd för uppgift om enskild i ärenden om jakt på varg införs (9.7)

Kammarrätten motsätter sig förslaget.

Den avvägning som utredningen har gjort mellan behovet av att skydda uppgifter om enskildas personliga förhållanden och intresset av insyn är en rättspolitisk avvägning som kammarrätten inte har några synpunkter på. Kammarrätten invänder dock mot den lagtekniska lösning som utredningen har valt för att tillgodose det behov av sekretess som avvägningen har resulterat i.

Den lagtekniska lösningen begränsar sekretessens räckvidd till licens- och skyddsjakt på en specifik djurart, nämligen varg. Det framstår som en precisering av sekretessens räckvidd som inte helt överensstämmer med hur begränsningar med hjälp av hänvisningar till djur och djurarter annars sker i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400, OSL). Sådana exempel finns i 20 kap. 1 § och 35 kap. 23 § OSL.

Lösningen framstår vidare som kortsiktig vilket utredningen också antyder när den anger att det ”i dagsläget inte är motiverat” med sekretess i andra ärenden än om licens- och skyddsjakt på varg. Om förhållandena ändras kan enligt utredningen en ny bedömning behöva göras (se s. 198 i betänkandet).

Enligt kammarrättens uppfattning är en lämpligare lösning än den utredningen föreslår att helt enkelt begränsa sekretessens räckvidd till ärenden om licens- och skyddsjakt. De olika dagsaktuella behoven i de enskilda fallen, i dag framför allt vid jakt på varg, kan därvid hanteras inom ramen för rekvisitet för sekretessens styrka, i det här fallet ett rakt skaderekvisit.

Om den lösning kammarrätten förordar bedöms vara för långtgående, anser kammarrätten att det måste ifrågasättas om behovet av sekretess är sådant att det över huvud taget motiverar en bestämmelse om sekretess.

Remissvaret har beslutats av kammarrättspresidenten Mattias Almqvist och kammarrättsrådet Mona Aldestam (tillika föredragande).

Mattias Almqvist

Mona Aldestam